

aafgeslagen hebt tegen een koffer of een ander hard voorwerp in je onmiddellijke nabijheid.

28 November 1919.

Nog altijd aan boord; maar morgen, morgen zullen we werkelijk in Kaapstad aankomen. Aan de lunch werd deze heugelijke tijding verkondigd. Vanavond het laatste „diner” van de lange saaie reeks.

Ik kan nog niet besluiten om te pakken; 't is al te heerlijk om waar te wezen: morgen in Kaapstad. Dat betekent: nieuwe menschen, nieuwe dingen, nieuwe omgeving; dat is: het eind van al het kleinzielige, neerhalende van een 37 dagen lange samenleving met elf menschen, die je eerst een beetje belangstelling inboezemden, toen onverschillig werden, en die je gedurende 't laatste tijdperk „niet zien kon”, juist omdat je ze alle dagen zien moest.

Want het schijnt wel, of zoo'n gezamenlijke opsluiting gedurende zes à zeven-en-dertig dagen, alle slechte eigenschappen in een mensch naar boven brengt — jezelf vooral niet uitgezonderd.

29 November 1919.

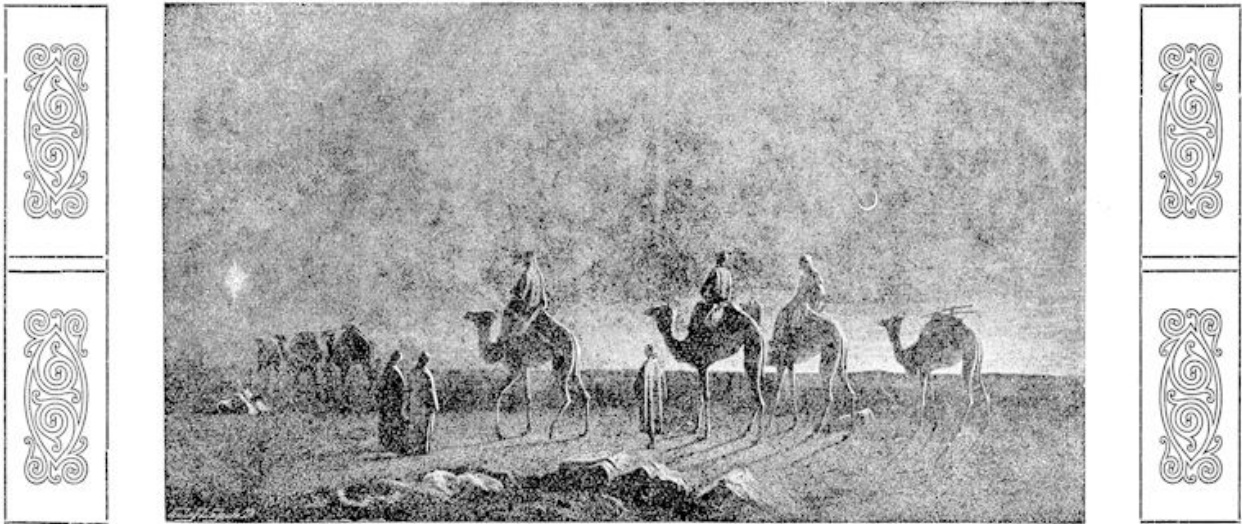
Vroeg zijn we opgestaan, om zooveel mogelijk van onze blijde inkomste te genieten. 't Is nog schemering als we de vuurtoren van 't Robbeneiland ontdekken; en de Leeuwenkop (Lionshead) die als een geweldige wachter, somber en dreigend, ver over de zee uitziet.

Wij glijden voorbij; we laten alles wat somber en donker is achter ons. En de zon gaat op, over een schoone, vroolijke, glinsterende stad, vlak voor ons.

Ze speelt over de witte huizen en roode daken, over 't frissche groen; ze verguldt de roodbruine rotsen op den achtergrond, ze spiegelt zich in 't blauwe, heldblauwe water van de baai.

Ze speelt ook over het vuilwitte, rookerige, smookerige Hollandsche scheepje, dat aan 't einde van zijn lange, eenzame vaart is gekomen.

J. M. d. W.—L.

DE STER DER WIJZEN

De Roos van Jericho is een legende, die spreekt van de vlucht naar Egypte, den aanvang dus van den grooten lijdensweg.

Van Jeruzalem tot aan de plaats in Egypte, waarheen Jozef en Maria met het kindeke Jezus vluchtten, zijn het twaalf dagreizen en langs dien geheelen weg groeien nu dorre rozen.

De beroemde Linnaeus heeft er den naam *Anastatica hierochuntia*, d. i. Opstandingsbloem van Jericho, aan gegeven, want ook in de vlakte van Jericho, waaruit men naar Jeruzalem opstijgt, groeien ze.

Wie kent ze niet, die onooglijke, bruine, schijnbaar verdorde ballen, welke de herders, die in 't

Morgenland 's nachts hun kudde op het veld hoeden, afbreken om ze den voorbijtrekkenden pelgrims en kooplieden aan te bieden? Hierdoor worden ze overal in de wereld verspreid en houden de gedachte aan de vlucht naar Egypte levendig.

Het konden niet anders dan *dorre* rozen zijn langs den weg, dien Maria met haar Kindeke ging, zegt de symboliek, want deze toch was reeds het begin van den weg der smarten, waar op 't eind haar, naar de voorspelling, een zwaard door de ziel zou gaan.

HERMANNA.

Kleine Wim zat met een ernstig gezichtje uit 't raam te staren, naar boven — naar de wolken. Een maand geleden was Dominee Stam, Wiesjes Papa, gestorven. Wiesje was zijn vriendinnetje en Wim had héél bedroefd gekeken, toen hij hoorde, dat Wiesje nu voor altijd haar Pappie kwijt was.

En nu hoorde hij daarnet Vader tegen Moeder zeggen: „Vandaag is 't de verjaardag van Dominee Stam, ik denk dat 'k er straks even heenga.”

Dááran moest Wim nu denken! —

Een kwartiertje later kwam Vader weer binnen, kuste Moeder g'n dag en kwam toen ook bij kleine Wim. Met ál den ernst van zijn vier jaren vroeg deze: „Pappie, waar gaat u naar toe? Gaat u Domee Stam fielteteeren?”

„Maar Dominee Stam is toch dóód, ventje. Dat wéét je toch!”

„Nou, maar hij is toch in den hemel, kan u hem daar dan niet gaan fielteteeren?”

„Nee Wim, dáár kan Vader nog niet naar toe gaan. Ik ga nu naar Mevrouw Stam toe. Ze zal zoo bedroefd zijn. Ze zal er telkens aan denken, dat vandaag dominee jarig zou zijn geweest. Begrijp je 't nu? Ga nu maar weer zoet spelen. Dag ventje!”

Maar Wimpie had 't niét begrepen. En nu was Vader weg, en zat Wim door 't raam te staren, naar de lucht, waar de wolkenschaapjes dreven, waarachter de hemel was, de hemel, waar Dominee Stam nu jarig was.

„Moekie”, zei hij plotseling, verlangend: „Moekie, ik zou zoo graag óók naar den hemel willen.”

„Maar Wim, wil je dan van ons wèg?”

„Nee, ik kom weer terug, 'k wou maar èventjes gaan, eventjes kijken!”

„Maar dat kán niet.”

„Maar als 'k het nu aan Den Lieven Heer vráág? Dàn mag het toch wel? Ik zal zoo voorzichtig zijn. Ik zal niet middenòp loopen — alléén maar op de stoepjes.”

„Wimpie,” zei Moeder, „kom eens hier, kom 's op m'n schoot zitten.” In een oogenblik lag 't ventje in Moeders armen gekoesterd en begon zij: „Je wéét wel: als de kindertjes ziek worden en ze worden niet meer beter, dat ze dan dood gaan. En dan pas komen ze in den hemel. Jij wil wel graag, dat je in den hemel komt, als je ziek bent, en je kunt niet meer beter worden. Maar nu zou je toch nog niet graag ziek willen worden, hè? Vader en Moeder zouden zoo bedroefd zijn.”

„Kan 'k dan anders niet gaan? Als ik 't nu op mijn knietjes vraag, dan doèt de Heer het toch?..... Och nee, Moekie, je moet niet huilen. Ik gá nog niet. Ik hoèf nog niet, hoor. Ik zal hièr blijven!”

„En bid Onze Lieve Heer, dat je nog lang bij Moedertje mag blijven.”

„Huil u dan niet meer?”

„Nee”. Moeder droogde de beide tranen, die ze zèlf niet bemerkte had, maar die haar kleinen jongen zijn liefste wensch deden opgeven. En in haar hart rees een stil gebed, dat ze nóóit later zou hebben te denken: „wàs hij toèn maar gegáán. Zóó lief, zóó kinderlijk-geloovig.” Ze keek in de heerlijke, reinblauwe kinderoogen, en vol vertrouwen gaf ze haar lieveling in Gods Hand.

„Hij zal 't goede geven, áltijd!” — dacht ze getroost en zette 't ventje op den vloer. Maar éérst sloeg Wim nog eens zijn armpjes om haar hals, en zei zacht-innig, als troostend: „Schattige Moes, ik blijf bij je, hoor.”

Toen hij 'n oogenblik later weer aan 't spelen was, hoorde ze hem alleen nog maar — zachtjes als tot zichzelf en met iets van spijt — zeggen: „ik wou maar even gekeken hebben, of er mooie bloemen groeien.”

Lichtende Verten door NELLY HAS.
Uitgave N. V. Drukkerij Jacob van Campen te Amsterdam.

Eerst het verhaal.

An kan het niet vinden met de huishoudster van haar vader en, als die huishoudster later haar tweede moeder wordt, is 't heelemaal mis, verlaat